

BORNEMISZA ATTILA

Az egyedüllét mint hallgatás tornyai

Miért üvölt a fülemben a semmi,
szeretném hallani, ahogyan csak senki.
Miért remegnek az izmaid néha,
egyedül vagyok, mint a homokóra,
melynek peregnék homokszemei.
Ki fejtí ezt meg, mondd, de ki?
Hallgatás tornya beszédes nagyon,
ülök itt egy májusi napon,
érezem, a gondolat elevenedik,
s azt kérdi, miért... „miért vagy te itt”?
Nem felelek rá, hisz az ihletet várom,
ülök a hallgatás tornyain és látom:
mindenféle múzsák suhannak tova:
egyedül vár a nagy csöndpalota.
Jó volna végre, ha valaki megállna,
csak egy picit csókot adnék homlokára,
de elkerülnek mostanság a múzsák,
százezer kilós egyedüllét zúg rám.

Nem baj, majd az ihlet, a múzsák leánya
fülemben súgja, nem leszel te árva:
a Hallgatás tornyai* lassan elomolnak:
versírási kényszer majd jöhet talán holnap.
Sok verset megírtam, nem soknak van ára.
Ezért kételkedve nézek a múzsákra.
Hová lett a pillanat bénító varázsa,
gyere haza, múzsa, mert a költőd árva...
Miért üvölt úgy fülemben a semmi:
gyere haza, múzsa, vagy érted fogok menni!

*Hallgatás tornya: /indiai/ a párszi vallás papjainak temploma,
e vallás a XI. században Délvidéken Bogumil vallásnak neveztetett

Budai kertünkben

Budai kertünkbe benézett az Isten,
azért, hogy a fákra aranymintát hintsen.
Azért, hogy rózsákra megadja az áldást,
meg is kezdtem akkor a gyomlálást, kapálást.
Rózsát permeteztem és a sövényt vágtam,
szép terméskövekből épült fel a váram.
Talán ma is ott ül, sok fenyőfa őrzi,
s a növekedésében a nyírfa előzi,
csillogó szemekkel mentünk ki a kertbe,
milyen sok vadszőlő, s páfrány keretezte!
Szép kerti kutunkhoz anyám tett kék tálat,
mondjuk, hogy Balaton, s máris kész a tárlat.
Jó apám fotózott, magam gitároztam,
ennyi szépség láttán megindult a dallam.
Óh, de hányan jöttek csodálni e kertet,
s beszívni illatát, mit sok rózsa rejtett,
s miközben a szép nap lement nyugovóra,
sorra becsukódott sok virág és rózsa.
Reggel, mikor harmat érintette kertünk,
kedves anyám ébredt és boldogon neveltünk.

Büszkeség

Világom büszke, ide szárnyal
minden reggel a madárdal.
szeretem a büszkeséget,
ahogy Isten adott Téged,
ahogy vetem betűk rendjét,
alázattal dolguk tegyék,
tanítsák meg a jó népet,
néptanító vagyok — érted!
Alázattal főlehaltva
Ki-kinézek a harasztra,

fáink ott künn bólogatnak,
helyeselnek, megcáfolnak,
látom célját, s nagyon küzdve
teszem – miért legyek büszke?
Dolgom teszem, amíg élek,
mert munkától sose félek;
kiskertünkben színes álom,
az otthonom itt találom.
Félre hát a büszkeséggel,
ahol a boldogság fészkel...

Éjjeli jegyzet

A napot kitaláltam
Nevedet kiragyogta
Hullámvasút az éjféli
Utazzunk fel a Holdra
Köszöntsön sok rigódal
Kincseim ideásták
És szunnyadó irigyen-sötét
Szemekkel néznek a Párkák
Elolvashatod életemet
Mint noteszlapot és megérted
Az Alef* szónál se hagyj magamra
Magam viszem ezt a keresztet
Az Alef szónál szem se rebben
Hang sem hagyja el torkom
Élni
lehet-e mocsoktalanul
A Hazámért küzdve élni

* Alef a héber A betű

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>